

#เรื่องเล่าหลังอัสดง

ม
๑๕๐๖
เล่า
หลัง
อัสดง

暮
色
怪
談

โดย

ซันโกโป-นงะซุเน

Content Warnings: (กล่าวถึง) การฆ่าตัวตาย ((Mentioned about) Suicide)

เรื่องเล่าหลังอัสดง

(เรื่องเล่าจีนโบราณ รวบรวมจาก 搜神记, 太平广记, 幽冥录, 阅微草堂笔记)

ผู้คิดสรรและแปล ชินโป-หย่งซุน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ดัดแปลง ทำซ้ำ ไม่ว่าจะด้วยสื่อประเภทใดหรือวิธีการใด
ก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2567

ราคา 255 บาท

ISBN 978-616-93658-4-6

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

สำนักพิมพ์บีโกเนีย พับลิชชิง (ในบริษัท บีโกเนีย พับลิชชิง จำกัด)

132 ซอยบางระมาด 9 ถนนบางระมาด แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน

กรุงเทพมหานคร 10170

Twitter: @begonia_pub

FB: BegoniaPublishing

บรรณาธิการบริหาร ญาณิศา ปรักกโมดม

บรรณาธิการต้นฉบับ ชินโป

บรรณาธิการรูปเล่ม ญาณิศา ปรักกโมดม

ศิลปกรรมปกและภาพประกอบ thisismjtp

ไฟทาร์โดประจำเล่ม holy

ศิลปกรรมรูปเล่ม เพียงพรรษ

พิสูจน์อักษร สลิลลา

เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องแต่ง ไม่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ บุคคล
หรือสถานที่จริงแต่อย่างใด

คำนำสำนักพิมพ์

แต่เริ่มเดิมที ก่อนปีโกเนียจะแตกใบ เรามีความตั้งใจอยู่ 2 ข้อ คือ ตีพิมพ์นิยายเคียวรี่ของนักเขียนไทย และทำนิยายลึกลับที่แปลจากต้นฉบับที่ใกล้สาบสูญไปกับเวลา — เจ้าเรื่องลึกลับนั้น มีชื่อเล่น ๆ แต่นึกหาคำเปลี่ยนไม่ได้สักทีว่า Un/earth/ly Project เขย่าผสมกันระหว่าง การขุดบางอย่างขึ้นมา กับ สิ่งไม่ปกติธรรมดา หาคำตอบไม่ได้ — ผ่านไป 4 ปี ในที่สุด Un/earth/ly Project ก็มีเล่มแรกออกมาสักที เหมือนรอถูกขงามยามเลฆตาย (ในภาษาจีน) เพื่อปรากฏตัวอย่างโรอย่างนั้น

ความลึกลับคือเสน่ห์อันยากปฏิเสธ อาจเพราะมนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ขับเคลื่อนด้วยความกลัวและความสงสัย เรื่องเล่าเรื่องแต่งแนวเหนือธรรมชาติจึงได้ดำรงอยู่ตั้งแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบัน

ในทางหนึ่ง เรื่องราวอันหาคำตอบไม่ได้เหล่านี้ไม่ได้ต่างอะไรจากความลุ่มหลงมกมายไร้เหตุผล เป็นเพียงความบันเทิงชั่วคราวคร่าว ๆ ในอีกทาง เรื่องเล่าเหนือธรรมชาติคือกระจกที่สะท้อนธรรมชาติของมนุษย์ทั้งส่วนดีงามทรมานเลวได้ชัดเจนยิ่งกว่ากระจกไหน ๆ เป็นเสียงตะโกนของคนที่ไม่เสียง เป็นคำถามอันแยบยลที่ถึงเรื่องที่ไม่อาจตั้งคำถามออกมาได้

ค่าแล้ว จุตตะเกียง แล้วมาล้อมวงฟังเรื่องเล่ากันเถอะคะ

ขอให้อ่านอย่างรื่นรมย์นะคะ

สำนักพิมพ์ปีโกเนีย

ฮั่วต้าเซียนเซิง

บัณฑิตนามไช่เว่ยกงเคยเล่าว่า ฝิ่มีความสามารถอยู่สามอย่าง
หนึ่งคือทำให้ลุ่มหลง สองคือสกดขวาง สามคือขู่ให้ตกใจกลัว มีคนถาม
เขาว่า “ความสามารถทั้งสามนี้ อย่างใดน่ากลัว”

เขาตอบว่า “ข้ามีญาติพี่น้องแซ่หลวี่ น้ำใจกว้างขวาง เรียกตนเอง
ว่าฮั่วต้าเซียนเซิง (อาจารย์ฮั่วต้า) ครั้งหนึ่งเดินทางผ่านหมู่บ้าน
แถบตะวันตกของทะเลสาบเหมาหูช่วงพลบค่ำ มีหญิงแต่งหน้าทาแป้ง
ผู้หนึ่ง มือถือเชือกหนึ่งเส้นวิ่งกระหืดกระหอบมา เมื่อเห็นหลวี่เซิงก็รีบ
หลบหลังต้นไม้ใหญ่ เชือกในมือนางตกอยู่บนพื้น หลวี่เซิงเก็บขึ้นมาดู
พบว่าเชือกฟาง ทดลองดมกลิ่นรู้สึกถึงไอเย็นเฉียบ รู้ว่าสตรีผู้นี้เป็น
ผีแฉวนคอยตาย เขาเก็บเชือกไว้กับตัวจากนั้นเดินทางมุ่งหน้าต่อไป สตรีก็
วิ่งออกมาจากหลังต้นไม้ขวางด้านหน้า หลวี่เซิงเดินไปทางซ้าย สตรีก็
ขยับมาขวางทางซ้าย คนเดินไปทางขวา สตรีก็ขยับมาขวางทางขวา เขาคิด
ในใจว่า นี่ก็คือฝิ่บังทางที่ชาวบ้านกล่าวขาน เขาเดินตรงๆ ไปด้านหน้า

เสียเลย ผีสตรีจนปัญญาร้องหวีดเสียงดังหนึ่งครั้ง กลายร่างเป็นผี
ปล่อยผมสยายคลุมไหล่ ใบหน้าเต็มไปด้วยเลือด แลบลิ้นยาวร่วมคอ
กระโดดเหิงๆ ต่อหน้า

หลัวเซิงพูดว่า “แรกสุดเจ้าแต่งหน้าทาแป้ง คิดทำให้ข้าลุ่มหลง
ต่อมาก็ขวางข้า คิดสกัดข้า บัดนี้กลายสภาพเป็นเยี่ยงนี้ คิดจะให้
ข้าตกใจกลัว ความสามารถทั้งสามนี้ล้วนใช้หมดแล้ว ข้าไม่กลัวสักอย่าง
คิดว่าเจ้าคงไร้ความสามารถอื่นอีกแล้วละสิ เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้ามีนายา
ว่าฮั่วต้าเซียนเซิง” ผีได้แต่กลายร่างกลับเป็นผู้หญิงดังเดิม คุณเข่า
ลงกับพื้นกล่าวว่า “ข้าคือสตรีแซ่ซือ อาศัยอยู่ในเมือง เนื่องจากทะเลาะ
กับสามี คิดไม่ตกจึงแขวนคอตาย บัดนี้ได้ยินว่าที่ปากตะวันออกของ
ทะเลสาบเหม่าหู่มีหญิงอีกผู้หนึ่งที่กระหองระแหงกับสามีของนาง ดังนั้น
จึงคิดใช้นางเป็นร่างแทนของข้า คิดไม่ถึงว่าระหว่างทางถูกท่านขวางทาง
ทั้งเอาเชือกของข้าไป ข้าไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว ขอท่านได้โปรดส่งข้า
ไปเกิดใหม่”

หลัวเซิงถามนางว่าแล้วจะต้องกระทำอย่างไร นางอธิบายว่า
“โปรดแจ้งบ้านสกุลซือในเมืองแทนข้า ขอให้ตั้งโต๊ะพิธี เชิญนักพรต
ตะบะกล้าแข็งมาสวดคาถาส่งดวงวิญญาณไปสุดไปเกิดให้ข้าสักหลายครา
ข้าก็จะสามารถไปเกิดใหม่ได้” หลัวเซิงหัวเราะ “ข้าก็คือนักบวชที่มี
ตะบะกล้าแข็ง และมีคาถาส่งวิญญาณเช่นกัน จะสวดให้แก่เจ้าสักครา”
จากนั้นสวดด้วยเสียงดังกังวาน “โลกนี้กว้างใหญ่ ไร้ขีดไร้ขวาง ตายไป
เกิดมา มีอันใดแทนที่ คิดไปจงไป โยมึง่ายตาย”

ผีฟ่งบทสวดจบก็บรรลุลุธรรมทันที นางคุกเข่าโขกศีรษะหลายครั้ง
จึงจากไป ต่อมาภายหลังมีคนกล่าวว่า ที่ผ่านมาเมืองนี้ไม่ปกติสุข
จนกระทั่งฮั่วต้าเซียนชิงเดินทางมาถึง เรื่องพิสดารจึงสงบลง

วิชามาร

อวี่กงวัยหนุ่มรักคุณธรรม ชอบฝึกวิชาต่อสู้ พละกำลังกล้าแกร่ง สามารถยกกาน้ำศิลาขนาดใหญ่ เคลื่อนไหวปานพายุ รัชกาลจักรพรรดิฉงเจิน¹ แห่งราชวงศ์หมิง อวี่กงเข้าร่วมการสอบจอหงวนหน้าพระที่นั่งในครหลวง คนรับใช้ล้มป่วยด้วยโรคติดต่อ อวี่กงกังวลใจมาก ประจวบเหมาะในเมืองมีคนเชี่ยวชาญการเลียงทาย สามารถช่วยชีวิตผู้คน จึงเชิญเขามาเลียงทายช่วยชีวิตคนรับใช้

เมื่อเขามาถึง ยังไม่ทันได้แนะนำอันใด หมอเลียงทายก็ทักก่อนว่า “ท่านต้องการถามอาการป่วยของคนรับใช้มิใช่หรือ” อวี่กงตกใจรับคำ “ขอรับ” หมอเลียงทายเอ่ยว่า “คนป่วยไม่มีอันใดน่ากังวล กลับเป็นท่านที่กำลังจะมีเคราะห์” อวี่กงจึงเลียงทายให้ตนเอง หลังทำนายด้วยก้วแล้วหมดตกใจมาก บอกว่า “ท่านจะตายภายในสามวัน”

1 ค.ศ. 1627–1644

อวี้กตงตะลึงอยู่นานมาก อีกฝ่ายกลับพูดด้วยเสียงราบเรียบว่า “ข้าพ้อมีวิชาอยู่บ้างเล็กน้อย หากมอบค่าตอบแทนเป็นเงินให้ข้าสิบสองตำลึง ข้าจะช่วยท่านปิดเปาเคราะห์ร้าย”

อวี้กตงคิดว่า หากความตายถูกฟ้ากำหนดไว้แล้ว วิชาเวทจะปิดเปาได้อย่างไร ไม่รับปากก็ลูกขึ้นยืน เตรียมจะออกไป หมอก็พูดว่า “เงินเล็กน้อยเพียงนี้กลับตระหนี่นัก อย่าได้สำนึกเสียใจในภายหลัง” ผู้คนที่รักใคร่อวี้กตงต่างวิตกกังวลแทนเขา เกลี่ยกล่อมให้ยอมจ่ายเงินก้อนนี้ไปวิ่งวอนให้หมอเสี่ยงทายช่วยเหลือเถิด อวี้กตงได้เชื่อคำเตือนเหล่านั้น แม้แต่น้อย จนจนถึงวันที่สาม คนยังนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่ในที่ปัก รอคอยอย่างสงบ ทั้งวันไม่มีเหตุร้ายเกิดขึ้น

ตกกลางดึก ปิดประตูจุดโคม วางกระบี่ไว้ข้างกาย นั่งตัวตรง ไกล่ผ่านยามหนึ่ง ยังไม่เสียชีวิต คิดอยากล้มตัวลงนอน พลันได้ยินเสียงสวบสาดด้านนอกหน้าต่าง เขารีบรุดไปดู เห็นคนตัวจิ๋วแบกง้าวเบียดเข้ามาตามช่อง เมื่อลงถึงพื้น ร่างก็สูงเท่าคน อวี้กตงกระชับกระบี่ในมือ ชิงแทงพรวดออกไปก่อน ทว่า มันเคลื่อนไหวรวดเร็วคล่องแคล่ว หลบรอดคมกระบี่ไปได้ ทันใดนั้น ร่างมันหดเล็กลง พุ่งเข้าหาช่องแคบที่หน้าต่าง คิดจะหลบหนี อวี้กตงสะบัดฟันฉับ อีกฝ่ายร่วงตกสู่พื้น เอาโคมไฟส่องดู พบเป็นหุ่นกระตาดถูกตัดเอวขาด

อวี้กตงไม่กล้านอนอีกต่อไป ได้แต่นั่งรอ ผ่านไปครู่ใหญ่ ของสิ่งหนึ่งทะลวงผ่านหน้าต่างเข้ามา ลักษณะประหลาดดุร้ายคล้ายผี พลันที่มันลงสู่พื้นอวี้กตงก็ฟันใส่ทันที สิ่งนั้นขาดออกสองท่อน ทั้งสองท่อน

ต่างกำลังเคลื่อนไหว ด้วยเกรงว่ามันจะลุกขึ้นมาได้อีกเขาจึงพันต่อเนื่อง
อีกหลายครั้ง พันแต่ละครั้งล้วนเข้าเป้า เสียงไม่ห่อ เมื่อเพ่งมอง พบว่า
เป็นหุ่นดินปั้น ยามนี้กลายเป็นเศษดินไปแล้ว

เคลื่อนไปนั่งรอที่ได้หน้าต่าง อวี่งจ้องไปยังช่องหน้าต่าง
ผ่านไปนานมาก ได้ยินนอกหน้าต่างแว่วเสียงคล้ายว้าวพ่นลมหายใจ
บางสิ่งกำลังดันกรอบหน้าต่าง ผ่น้ำบ้านสันสะเทือนโยกไหวราวกับ
จะถล่ม อวี่งเกรงจะถูกทับอยู่ด้านใน คิดในใจว่ามีผู้ออกไปต่อสู้กับสิ่งนี้
จึงเปิดประตูพุ่งไปด้านนอก เห็นผีร่างใหญ่ตนหนึ่งตัวสูงเท่าชายคา
ใต้แสงจันทร์สลัว ใบหน้ามันดำดั่งถ่าน ดวงตาเปล่งแสงสีเหลือง ไม่สวม
เสื้อผ้า เท้าไม่สวมรองเท้า มือถือคันธนู แขนवलูกธนูที่เอว จังหวะที่
อวี่งกำลังตกใจนั่นเอง ผีนั้นวสาวยธนูยิง อวี่งใช้กระบี่ปิดลูกธนู
ลูกธนูร่วงตกลงพื้น ขณะกำลังจะแทงผี ผีก็ยิงซ้ำ อวี่งพุ่งตัวหลบ
ลูกธนูปักเข้าบนผนังสันสะท้านบังเกิดเสียงดังรุนแรง ผีโกรธมาก ชักดาบ
ประจำตัว ควงดาบหวีหวือเสียงปานลมพายุ พันใส่อวี่ง เขากระโดด
หลบเหมือนลิงตัวใหญ่ ดาบพันถูกก้อนหินในสวนเป็นสองท่อนทันที
อวี่งปรากฏตัวขึ้นที่หว่างขาของผี พันกระดุกข้อเท้าของผี บังเกิด
เสียงดังกรอบ ผีย่องโกรธมากขึ้น ค่ำรามปานฟ้าร้อง พันอวี่งอีกครั้งหนึ่ง
เขาก็้มกายแทงเข้าหว่างขาผีอีก ดาบของผีพันลงมาตัดชุดยาวของคน
อวี่งประชิดเข้าไ้รักแร้ของผี แทงผีสุดแรงจนบังเกิดเสียงแกร็ก ผีล้มลง
กับพื้น ไม่ขยับเขยื้อนอีกแล้ว พันผีอีกหลายกระบี่ เสียงหนักทึบ
คล้ายเคาะเกราะ ยกเทียนมาส่องดู พบว่าเป็นหุ่นไม้สูงใหญ่เท่าคน

ธนูยังติดอยู่ที่เอว สลักรูปนาคหวาดกลัว เลือดไหลทะลักออกมาจากจุดที่ถูกกระปี่ฟัน อวี้กจึงจุดโคมรอให้ฟ้าสว่าง คิดขึ้นได้ว่าน่าจะเป็นหมอเสียงทายส่งผีเหล่านี้มาเพื่อสังหารเขา ให้ผู้คนเข้าใจว่าวิชาไสยเวทศักดิ์สิทธิ์

วันรุ่งขึ้น อวี้กบอกเล่าเรื่องแค้นหมู่สหายของเขา ทุกคนมาถึงสำนักพยากรณ์พร้อมกับอวี้ก อีกฝ่ายพอเห็นอวี้กแต่ไกลจึงร้ายเวทอำพรางกาย อวี้กไม่พบหมอเสียงทายจึงพากันกลับไป

มีคนหนึ่งกล่าวว่า “นี่คือวิชาอำพรางกาย สามารถใช้เลือดสุนัขทำลายอาคมได้” อวี้กทำตามที่สหายผู้นั้นแนะ ตระเตรียมพร้อมสรรพแล้วจึงเดินทางมาสำนักพยากรณ์อีกครั้ง หมอเสียงทายใช้เวทอำพรางกายอีกครั้ง แต่พวกอวี้กใช้เลือดสุนัขสาดไปตำแหน่งที่ยืนอยู่ เห็นใบหน้าของหมอเสียงทายถูกเลือดสุนัขแปดเปื้อนเลอะเลือน ดวงตาทั้งสองยังแผ่ประกายเหมือนผิยีน สูดหายใจแล้วจึงจับตัวส่งเจ้าหน้าที่บ้านเมืองสำเร็จโทษเสีย

กลัวคนสู่ตาย

ผู้แซ่เจี๋ย ขุนนางตำแหน่งซือหลาง¹ มีพี่น้องร่วมตระกูลผู้หนึ่ง เป็นคนแกร่งกล้า รังเกียจคนเล้าเรื่องผีสาปเทวดา ทุกคราเมื่อเขา ไปต่างเมืองมักเลือกที่พักซึ่งเล่าลือว่าอัปมงคล ครั้งหนึ่ง เขาเดินทางไป ขานตง พักโรงเตี๊ยม มีคนเล่าว่าห้องซีกตะวันตกมีผี ผู้แซ่เจี๋ยดีใจมาก เปิดห้องซีกตะวันตกเข้าไปพัก

นั่งรอถึงยามสอง มีแผ่นกระเบื้องกระแทกคานหลังคา ผู้แซ่เจี๋ย ร้องว่า “หากเป็นผี จงใช้สิ่งของซึ่งไม่มีอยู่บนหลังคาขว้างใส่ข้า ข้าถึง จะกลัว” เพียงครู่เดียวก็มีหินลับมีดขว้างลงมา ผู้แซ่เจี๋ยร้องว่าอีก “หากเป็นผี ก็จงพาโต๊ะของข้าให้แหลกละเอียด ข้าถึงจะกลัว” ทันใดนั้น ก้อนหินขนาดใหญ่พุ่งกระแทกโต๊ะหักสองท่อน ผู้แซ่เจี๋ยเดือดดาลมาก ก่นด่าอีก “ผีสารเลว ชาติสุนัข หากกล้าจริงจงกระแทกหัวข้า ข้าก็จะ

1 เทียบเท่าผู้ช่วยรัฐมนตรี

ยอมแพ้" กล่าวจบ เขาลุกขึ้นยืน ยืนมือปลดหมวกโยนทิ้งลงพื้น เงยหน้า
มอง ยืนรออยู่ที่นั่น

จากนั้นมาห้องนี้เงียบสงบ ห้องซีกตะวันตกไม่เคยปรากฏ
เหตุการณ์ประหลาดอีกเลย

จางเต๋อ

เรื่องกล่าวถึงจางเต๋อผู้เป็นคนเดินสาร มีจดหมายด่วนต้องรีบส่งในคืนนั้น เขาต้องเดินทางผ่านน้ำกึ่งเตียน อำเภอเฟิงชิว แถบเหอหนาน ได้ยินว่าที่แห่งนี้ยามค่ำคืนผีปีศาจจะนอน ชาวบ้านทั่วไปไม่กล้าเดินทางผ่าน เนื่องจากจางเต๋อจำเป็นต้องส่งจดหมายด่วน จึงไม่ใส่ใจมากนัก ปลุกปลอบใจตัวเองให้เดินทางกลางดึก

ระหว่างทาง ได้ยินแม่เฒ่าผู้หนึ่งร้องเรียกว่า “ช่วยพยายายแก่อย่างช้าๆ ไปที”

จางเต๋อระแวงว่าผี เขารวบรวมความกล้าตอบเสียงดังกลับไป “ช้าจะพาท่านไปด้วย ช้าบนหลังช้าสิ!”

แม่เฒ่าป็นขึ้นหลังจางเต๋อจริง ๆ จางเต๋อจับขาทั้งสองข้างของนาง ใช้เชือกผูกติดที่หว่างเอว เดินไปได้ระยะหนึ่ง แม่เฒ่าพูดว่า “ปล่อยช้าลง” จางเต๋อไม่แยแสนาง ยังเดินต่อไป แม่เฒ่าทนไม่ไหว ขอร้องแล้วขอร้องอีก จางเต๋อก็ยังไม่แยแส มุ่งหน้าเดินต่อไป ยิ่งเดิน

น้ำหนักยิ่งเบาลง มาถึงสถานีเปลี่ยนม้าแห่งหนึ่ง หันไปดู พบว่าบนหลังตัวเองมีเพียงแผ่นไม้โลงศพเท่านั้น จางเต๋อเอากะดานโลงไปเผาไฟ สังกลิ่นเหม็นมาก จากนั้นมาหมู่บ้านนี้ไม่มีผีปรากฏอีกเลย

การละเล่นของผี ที่ตำบลจิ้งเจียง

ผู้แห่หรงเป็นสหายที่บ้านเกิดของข้า (ผู้บันทึก) เป็นคนใจกล้า สมัยจักรพรรดิหมิงเสินจง ปีรัชศกว่านลี่¹ เขาเดินทางมาเยี่ยมสหายแห่จู ซึ่งเป็นขุนนางฝ่ายพิธีการทูตอยู่ที่จิ้งเจียงและพักค้างคืนที่นั่น ในบ้านสกุลจูมักมีเสียงผีปีศาจดังอยู่เนื่อง ๆ บางครั้งที่ได้ช้ายคา บางครั้งบนต้นไม้ ประหลาดพิสดารมาก

วันหนึ่ง ผู้แห่หรงนอนกลางวันอยู่บนเตียง ขณะกำลังเคลิ้มใกล้หลับ ตาหรีแต่ยังไม่ปิด เห็นคนตัวเล็กสูงราวหนึ่งศอกกลุ่มหนึ่งเข้ามาจากในลานสวน มีที่อายุมาก มีที่อายุน้อย มีคนแคระยาว ยังมีคนขาเป๋ มีทั้งอัปลักษณ์และหน้าตาตางดงาม จำนวนหลายสิบคน เข้ามาในห้องก็หยิบสิ่งของต่าง ๆ จากบนชั้นลงมาเล่น ทั้งหมดกระดานขงลู่ หมากล้อม แข่งโยนก้านไม้ลงกาน้ำ เล่นสนุกสนานราวกับรอบด้านไม่มีใคร

1 ค.ศ. 1573–1619

ผู้แห่หวงแอบมองจากในมุ้งเห็นทุกอย่างชัดเจน เขาทั้งงุนงง ทั้งหวาดกลัว จึงเลิกขายมุ้ง ขว้างหมอนออกไป กลุ่มคนตัวเล็กตกใจ กระจัดกระจายออกไปในสวน บนพื้นเต็มไปด้วยควั่นสีดำ เพียงครู่เดียว ทุกสิ่งก็หายไปหมด หันไปดูกระดานหมากก็อยู่บนชั้นราวกับไม่เคย เคลื่อนย้ายมาก่อน

คืนนั้นยังไม่ได้ดับตะเกียง คนร่างเล็กกลุ่มนี้กลับมาอีก นำโคม มาด้วยตนเอง เลิกมุ้งของผู้แห่หวงขึ้นแล้วกล่าวว่า “พวกข้าเล่นสนุกสนาน ประสาผี เกียะอะไรกับเจ้า ใช้หมอนทำร้ายพวกข้า ทำไมเลวเยี่ยงนี้” แล้วผีก็จากไป

หลังบ้านตระกูลจุมิเรือนที่ไม่มีคนพักอาศัยอยู่หลังหนึ่ง ผู้แห่หวง นำฉันทับกับหนังสือย้ายไปพักที่เรือนนี้ กลางวันของอีกวันหนึ่ง เขาประสบ เรื่องประหลาดอีกครั้งหนึ่ง เวลานั้นเขาคิดจะนอนพัก เพิ่งล้มตัวลง บนเตียง ก็เห็นคนรับใช้สวมชุดสีดำสองคนย้ายเก้าอี้ไปไว้หลังโตะ จากนั้นยกเนื้อ น้ำแกง สุรา ข้าวออกมาวางบนโตะ ผู้แห่หวงแอบดู เนื้อคือเนื้อส่วนนอกแพะ

ไม่นานนัก คนผู้หนึ่งแต่งกายคล้ายเจ้าหน้าที่มาถึงก่อน ลักครู่ ก็มีมาอีกสองคน คนหนึ่งสวมชุดยาวสีแดงสวมหมวกดำ อีกคนสวมชุดดำ มีสายหนังรัดเอว ต่างคนต่างสูงหลายจั้ง รอบเอวใหญ่หลายคนโอบ หลังจากสองคนนี้นั่งลงก็กินอาหารเหมือนคนปกติ ไม่นานนักก็จากไป หลังกินเสร็จ เจ้าหน้าที่คนนั้นเก็บของเสร็จแล้วกลับออกไป ผู้แห่หวง ซึ่งอยู่ในมุ้งตะโกนเรียกเขา ถามว่า “พวกเจ้าเป็นผีปีศาจจากทางใด

เป็นเจ้าที่หรือ หรือว่าเป็นบรรพบุรุษสกุลจุ โปรตบอกนาม” เจ้าหน้าที่
ไม่ตอบเขา เพียงสะบัดมือ ผู้แห้วหวงตะโกนเรียกเจ้าของบ้าน เล่าให้
สหายฟังว่าเห็นอะไรบ้าง วันรุ่งขึ้น ย้ายไปพักอีกห้องหนึ่ง

ไม่นานนัก ผู้แห้วหวงกับสหายแฉ่จูต่างก็ตาย

เถียนปู้หม่าน พิโรธใส่โครงกระดูก

คนรับใช้ผู้หนึ่งชื่อเถียนปู้หม่าน กลางดึกเดินหลงทางอยู่บนถนน สูดท้ายพลัดเข้าไปในสุสานร้าง เหยียบถูกโครงกระดูก โครงกระดูกส่งเสียงว่า “อย่าทำลายใบหน้าของข้า ไม่เช่นนั้นข้าจะทำให้เจ้าเคราะห์ร้าย!” เถียนปู้หม่านคนกล้าก็ตะคอกว่า “ใครใช้ให้เจ้ากีดขวางทาง”

โครงกระดูกได้ตอบว่า “คนอื่นย้ายเข้ามาที่แห่งนี้ ไม่ใช่ข้าต้องการกีดขวางทาง”

ปู้หม่านด่ามันอีกว่า “ทำไมเจ้าไม่ทำให้พวกคนที่ย้ายเข้ามาที่แห่งนี้เคราะห์ร้าย”

โครงกระดูกบอกว่า “ชะตาเขายังกล้าแข็ง ทำอะไรเขาไม่ได้” ปู้หม่านรู้สึกขบขันทั้งที่โมโห “หรือว่าข้าเองที่กำลังชะตาร้าย เจ้ากลัวคนชะตาดีแต่ข่มเหงคนชะตาร้าย ไฉนจึงเป็นผีเยี่ยงนี้”

โครงกระดูกร้องให้ทันที “ชะตาของท่านก็กล้าแข็งเช่นกัน ดังนั้นข้าจึงไม่กล้าข่มเหงท่าน ได้แต่ใช้คำพูดข่มขู่ ผู้คนก็เป็นเช่นนี้ หวาดกลัว

คนดวงแข็ง ช่มเหงคนดวงตก ท่านจะมัวแต่ตำหนิเข้าไปทำไม ข้าขอร้อง
ท่านช่วยฝังข้าด้วยเถิด ถือว่าท่านได้มีบุญคุณต่อข้า”

บุ๋ม่านไม่พอใจ เดินก้าวข้ามมันไปอย่างรวดเร็ว ได้ยิน
เสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นจากด้านหลัง ทว่าไม่มีเหตุการณ์ร้ายแรงอันใด
เกิดขึ้น

หน้าผี

ช่วงที่อาจารย์จางฉูเหมินยังสอนหนังสืออยู่ที่แถบตงชาน ทะเลสาบตั้งถึง ข้า (ผู้บันทึก) ไร่เรียนอยู่กับท่าน ณ เวลานั้น เขียนมายถึงเขียนนี้ ต่างยังไม่เข้ารับราชการในสำนักราชบัณฑิตยสถาน คืบหนึ่ง ขณะกำลังนั่งสนทนาได้แสงโคม มีผีเสื้อสีระยิบออกมาจากช่องหน้าต่าง ตอนแรกใบหน้าเหมือนบั้งก็ ต่อมาค่อยๆ ใหญ่ขึ้นจนเท่าหม้อ ต่อมาก็ก็ใหญ่ขึ้นจนเท่าล้อรถ ใบหน้าผีอัปลักษณ์มาก ขนคิ้วเหมือนไม้กวาด ดวงตาเหมือนกระดิ่ง โหนกแก้มสูงโปน มีฝุ่นมากมายเกาะ

ท่านอาจารย์ข้าเลื่องมอมนั้น จากนั้นหยิบตำราจวีมือเปื้อนที่ ท่านแต่งเอามาให้มันดู ท่านอาจารย์ยิ้มเล็กน้อยพลาถามว่า “เจ้ารู้จักหนังสือหรือไม่” ผีเสียบ ไม่ตอบ

อาจารย์ถามต่อ “ในเมื่อไม่รู้จักหนังสือ ไฉนจึงต้องแก่งล้าง หน้าตาใหญ่โตเช่นนี้มาข่มขู่ผู้อื่น” ทันใดนั้นท่านยื่นนิ้วมือสองนิ้วจิ้ม ใบหน้าผี เกิดเสียงเหมือนหนังวูวขาด อาจารย์ยิ้ม “หนังใบหน้าของเจ้า

หนานขนาดนี้ มีหน้าเล่า เจ้าจึงไม่เข้าใจเหตุผลแม้แต่หน่อย”

ฝ้ออ๋ายมาก ใบหน้าใหญ่โตเท่าหม้อหอดเล็กเหลือเท่าเม็ดถั่ว
ทันที อาจารย์หันมากล่าวต่อหมู่ศิษย์ว่า “ที่ผ่านมาเขาทำตัวใหญ่โต
จนเคยชิน แต่ความจริงแล้วเป็นเพียงสิ่งไร้หน้า มาอาศัยสิงอยู่ที่นี้
เท่านั้นเอง”

กล่าวจบตั้งอาวุธประจำกายออกมาฟันผี ได้ยินเสียงกระทบพื้น
หียบขึ้นมาดูพบว่าเป็นเหรียญเงินเล็ก ๆ หนึ่งเหรียญ

เทวรูป

อัยจื่อลองเรือมาถึงศาลเจ้าแห่งหนึ่ง แม้ขนาดเตี้ยเล็ก แต่กลับประดับตกแต่งประณีต ด้านหน้าศาลเจ้ามีคูน้ำ คนผู้หนึ่งเดินมาถึงคูน้ำ เห็นว่าน้ำลึกมาก ไม่สามารถผ่านไปได้ เขาหันกลับเดินเข้าไปในศาล ยกเทวรูปองค์หนึ่งมาวางพาดบนคูน้ำ เดินเหยียบเทวรูปข้ามไป

ต่อมามีคนอีกผู้หนึ่งเดินผ่านมา เห็นเทวรูปถูกวางพาดบนคูน้ำก็ถอนใจ พิมพ์ว่า “ย่ายีเทวรูปได้อย่างไร!” เขายกเทวรูปขึ้นอย่างระมัดระวัง ใช้แขนเสื้อเช็ดดินโคลนบนเทวรูป วางตั้งประจำที่ไว้ในศาลด้วยความเคารพศรัทธา กราบไหว้อีกหลายครั้ง เสร็จสิ้นแล้วจึงเดินจากไป

ผ่านไปครู่หนึ่ง อัยจื่อได้ยืนฝึในศาลเจ้าพูดว่า “ท่านเป็นเทพเจ้าของที่แห่งนี้ ผู้คนศรัทธาเช่นไหว้ ทว่าวันนี้กลับถูกคนโง่มย่ายีเหยียดหยาม โฉนไม่ลงโทษเขา ให้เขาเคารพยำเกรง”

เทพเจ้าตอบว่า “หากจะลงโทษ ก็ลงโทษคนที่สอง”

ผิน้อยถามอย่างงุนงง “คนแรกเหยียบย่ำท่าน ลบหลู่ท่านมาก แต่กลับไม่ลงโทษ คนที่มาภายหลัง เคารพนับถือท่าน ท่านกลับจะลงโทษ นี่เป็นเหตุผลอะไรกัน”

เทพเจ้าตอบว่า “คนแรกไม่เชื่อเรื่องผีสาขามานานแล้ว จะลงโทษ เขาไปทำไมเล่า!”

อัยจื้อได้ยินก็ทอดถอนใจ ร่ำพึมพำว่า “กระทั่งผีก็เกรงใจ คนดูร้าย!”

เรื่องผีของเจ้าจู้ชวี

เจ้าจู้ชวีเล่าว่า ญาติผู้พี่ของเขาเดินทางจากอำเภอเส้าเซี่ยน (ปัจจุบันอยู่ในมณฑลอันฮุย) ไปหยางโจว ระหว่างทางผ่านบ้านสหาย ยามนั้นเป็นเวลากลางฤดูร้อน พี่ผู้นี้หยุดพักการเดินทางชั่วคราว นั่งพักในห้องหนังสือของสหาย รู้สึกว่าห้องนี้เย็นสบายยิ่งนัก อีกทั้งเวลาใกล้ค่ำแล้ว จึงคิดจะค้างแรมที่นี่ สหายกล่าวว่า “ที่นี่มีผี กลางคืนพักนอนที่นี่ไม่ได้” แต่พี่แซ่เฉาไม่สนใจ ยืนยันจะค้าง

กลางคืน มีสิ่งหนึ่งลอดช่องประตูเข้ามาช้าๆ บางเหมือนกระดาษ หลังจากเข้ามาในห้องแล้วค่อยๆ กลายร่างเป็นสตรี เขาไม่กลัวแม้แต่น้อย ทันใดนั้นสตรีผู้นั้นสยายเส้นผมแลบลึนยาว กลายเป็นผีแขวนคอตาย เขาหัวเราะพลางพูดว่า “เป็นเส้นผมเช่นเดียวกัน เพียงแต่ยุ่งเหยิงอยู่บ้าง เท่านั้นเอง ลึนก็ลึนเหมือนกัน เพียงแต่ยาวกว่าบ้างเท่านั้น ไม่เห็นจะน่ากลัว”

ทันใดนั้น ผีปลิดศีรษะตนเองลงมาไว้บนโต๊ะ ญาติของผู้แซ่เฉา

หัวเราะอีกครั้ง “มีศีระเข้ายังไม่กลัว ลำมะหาอันใดกับตัวไม่มีศีระ
อย่างเจ้า!” ฝูใช้กลวิธีต่างๆ หมดสิ้นแล้วจึงหายวับไปทันที

เมื่อเดินทางกลับมาจากหยางโจวอีกครั้ง เขาก็ยังพักที่นี้อีก
ตกตึก ช่องประตูมีสิ่งคืบคลานมาอีก เพ่งย่นศีระเข้ามาก็โดนเขาต่ำ
เอวว่า “ตัวเคราะห์ร้ายใดกันอีกเล่า” ฝูถึงกับไม่กล้าเข้ามา

พันเชิง

อำเภออุ้มซิ่ง มณฑลเจ้อเจียง ช่วงที่พันเชิงยังสอบจอหงวน ไม่ได้นั้น ฐานะทางบ้านยากจนมาก ตกกลางคืนเวลาอ่านหนังสือ ถึงกลางดึกน้ำมันตะเกียงหมดสิ้น ได้แต่อ่านหนังสือในความมืด กลางดึกอันหนาวเหน็บคืนหนึ่ง เขานั่งอยู่ในห้อง ได้ยินเสียงประหลาด ดังอยู่นอกหน้าต่าง เขาเคลื่อนตัวไปแอบดูด้านนอก คืนนั้นแสงจันทร์ สลัวมัว เห็นคนผู้หนึ่งหนวดยาวงို่ง หน้าดำเหมือนตัวละครญี่ปุ่น่าหวาง ในเรื่องเซียนจินจี¹

พันเชิงยืนนิ่งดูว่าคนผู้นี้คิดจะทำอันใด คนผู้นี้ล้วงสิ่งของ ขึ้นหนึ่งออกจากเอว ปลายแหลมคล้ายสว่าน เสียบเข้าไปในช่องวงกบ หน้าต่างงัดเปิดเป็นรูเล็ก พันเชิงคาดเดาว่าคนผู้นี้คงคิดจะยื่นมือเข้ามา

1 เซียนจินจี บทละครสมัยราชวงศ์หมิง เล่าเรื่องการขัดแย้งกันระหว่างญี่ปุ่น่าหวางเซียนอวี และทลิวปัง ผ่านมุมมองของทานซิ่น ซุนนางคนสำคัญของทลิวปัง

จึงเอามือแซในอ่างน้ำด้านข้างเสียก่อน ไม่นาน คนผู้นี้ยื่นมือคลำเข้ามา พันเชิงคว้าจับมือทั้งสองของคนผู้นี้ไว้ทันที คราวแรกนั้นคนผู้นี้ดิ้นรนไม่หยุด ผ่านไปครู่ใหญ่กลับไม่ขยับเขยื้อนแล้ว พันเชิงรู้สึกว่่าซ้อมือของคนผู้นี้เย็นเยียบปานน้ำแข็ง ทดลองปล่อยมือ ได้ยินเสียงร่างคนล้มโครมครามที่ด้านนอก พันเชิงตกใจมาก รีบเปิดประตูออกไปดู พบว่่าคนผู้นี้สิ้นลมหายใจแล้ว

พันเชิงจนปัญญา ได้แต่รอฟ้าสว่าง รีบไปแจ้งเรื่องทีว่่าการนายอำเภอมาตรวจศพ สอบถามต้นสายปลายเหตุ สุดท้ายหัวเราะกล่าวว่่า “เดิมทีคิดข่มขู่ให้ผู้อื่นตกใจกลัว กลับกลายเป็นตนเองตกใจจนตาย สมดังคำว่่า กรรมสนองกรรมจริงแท้ ส่วนเจ้าไว้เจตนาฆ่าโจร เพียงคิดใช้วิธีของโจรมาใช้กับโจร เจ้าไม่มีความผิด” จากนั้นออกคำสั่งเจ้าพนักงานนำศพไปฝัง